
IN 'T MANS

Zomaar even een bloemetje voor de kinderen. Dat is het plan. Vanavond ga ik bij ze eten en dan neem ik een kleinigheidje mee. Een amaryllis dacht ik zo. Lange steel, prachtige rode bloemen, altijd leuk in de dagen vlak voor kerst. Cellofaantje erom, lintje eraan, leuk om te geven, leuk om te krijgen. Maar ja, ik heb even geen tijd, dus ik bedenk me dat ik Manlief zal vragen om hem te kopen. Hij moet zo nog even naar het dorp. Een kleine boodschap extra. Niks ingewikkelds. Toch?

Terwijl ik hem naar boven hoor komen, zeg ik vanachter mijn laptop richting de trap: "Neem trouwens ook maar een amaryllis mee voor vanavond. Of nee, doe er maar twee, ook eentje voor thuis". Ik zie hem nog niet, maar ik hoor aan het gemompel op de trap dat 'ryllis' hem niet in goede orde heeft bereikt. En ja hoor, daar zal je 'm hebben: de "Amawattes?"vraag.

Voor zijn beeldvorming vertel ik hoe Amawattesen er zo om en nabij uitzien: "zúlke grote bloemen en zúlke lange, dikke stengels". Ik maak er automatisch van die onnozele handgebaren bij. "Ze hebben ze in rood, wit, roze of een mixje. Kies zelf een kleurtje en leef je uit." Ik vertel meteen maar even waar hij ze kan vinden: bij de bloemenwinkel om de hoek, in zo'n grote doos. Of bij Appie, voorverpakt in Dat-en-dat Rek. En tot vermoeiens toe zeg ik ook nog dat de bloemen in de knop moeten zitten, anders is het In De Vaas En Snel Helaas. Alles in 't Mans dus, for safety's sake. Verrassingen uitgesloten, kat in 't bakkie.

Voor nog meer zekerheid haal ik er ook nog een onlijntje met plaatjes bij, want ik ken Mans brein al wat langer dan vandaag. Zijn brein maakt soms wat omwegen. Eenmaal op zo'n T-splitsing beland worden het dan ineens "lelies, want die zijn óók lang met van die grote bloemen. Maar die waren er niet in het rood. En alleen in bossen van vijf, dus niet per stuk. Ze stonden trouwens in een ander rek. Het was wél zóeken..." Pft, ik ben niet zo van de T-splitsingen en ik ben ook niet zo van de lelies. Meer van de snelwegen en de amaryllissen. Dus handig, zo'n afbeeldinkje. Nou hoor ik je bijna denken: "Best veel informatie voor een stengel met wat blommen." Mee eens, maar goed. Ik ken Man. Terwijl ik druk lappend achterblijf om op tijd klaar te zijn voor een hapje eten aan Heuvelink's Boulevard, maakt Man een mentale notitie van de Amawattesen en gaat op pad.

Na een half uurtje is hij alweer terug. Altijd weer knap, want ik ben nooit zo van de vlotte. Vanuit de hal roept hij naar boven dat 'de potjes beneden op tafel staan, een witte en een zwarte'. Ik heb het echt goed gehoord. Potjes. Wit en zwart. De T-splitsing. Die zag ik even niet aankomen. En ja hoor, beneden staan ze te pronken op de tafel: twee potjes met een Doe-Het-Zelf Amawattes. Eén wit en één zwart houten emmertje, foezelig gevuld met schrale potgrond. Elk met een amaryllisbol, zonder knop, zonder infolabeltje voor de doe-het-zelver en zonder cellofaantje met lintje. Het was ook maar een kleine boodschap, niks ingewikkelds. Toch? Kat weer uit 't bakkie.

Aan het eind van de middag draai ik de snelweg op. Grinnikend, met naast me een Amawattes in een zwart houten emmertje, provisorisch verpakt in wat vloeipapier tegen de kou. Afkomstig uit een schoendoos die klaarstaat voor de papierbak. Vastgeplakt met veel plakband. Het is beslist geen knapperd, maar als het vormeloze geval even later wordt uitgepakt, zie ik het gezicht van de kinderen: verrast en blij. En dat zwarte potje? "Zo leuk!"

Zomaar even een bloemetje... in een wit potje. Met dank aan Manlief, die zonder mijn uitleg 'in 't Mans' ongetwijfeld met een standaard kant-en-klare, langgesteelde amaryllis thuis was gekomen. Standaard folie en lintje inclusief. Standaard weg binnen een week. Dit jaar ben ik er daarom vroeg bij met een heel goed voornemen: minder vertalen naar 't Mans en veel meer verrassingen. Dat lijkt me zomaar een prima plan!